

Дејан Алексић

ЦИПЕЛА НА КРАЈУ СВЕТА

Библиотека *Свет је један*

књига седамдесет девета
прво издање

Уредник библиотеке

Дејан Беговић

Уредник издања

Анђелка Ружић

Илустрације

Дарко Гркинић

Лектор

Мирјана Делић

Дизајн корица

Душан Павлић

Припрема за штампу

Татјана Ваљаревић

Издавач

Креативни центар, Београд, Градиштанска 8
тел.: 011 / 38 20 464, 24 40 659, 38 20 483
www.kreativnicentar.rs
e-mail: info@kreativnicentar.rs

За издавача

мр Љиљана Маринковић, директор

Штампа

Публикум

Тираж

2.000

ISBN 978-86-529-0158-6

Дејан Алексић

ЦИПЕЛА НА КРАЈУ СВЕТА

Креативни центар

Како се од среће бацају ствари увис

Била је то једна пуста стаза. Пуста као да је на крају света. Ко никада није видео пусту стазу, нека је замисли, а ко је такву стазу видео, нека се сети како она изгледа. Ако сте успели да је замислите или се сетите, морам вам одмах рећи да ово није била таква стаза. Била је сасвим другачија од оне коју сте замислили и од оне које сте се сетили, јер је насред те стазе лежала једна ципела. То је, признаћете, помало необично. Нарочито кад се зна да је реч о пустој стази где су пролазници били ретки, а они што губе ципеле – још ређи.

Ако бисте на таквој стази и срели намерника, то би значило да га је неки врло важан посао потерао кроз пуст крај. Али има и оних који су у овакве забити залазили из пуке забаве, тек да испуне време. Понеки скитница, на пример, као овај што је управо долазио. Био је бос и преко рамена је носио штап са завежљајем. Имао је дугачак похабан капут с много потребних џепова и

једним непотребним. Сигурно је већ дуго ходао тим путељком што вијуга кроз поља. Најзад, угледавши напред стазе ципелу, Скитница – тако ћемо га звати – застаде.

– Неко је изгубио ципелу – промрмља.

Скитнице су углавном усамљени људи, навикли на то да разговарају са собом.

Направио је неколико корака обилазећи ципелу као да је реч о загонетном предмету који среће први пут. Може ли уопште једна мушка ципела да представља загонетку? Имала је све што ципеле обично имају: ђон, пертлу, језик... Једино није било ноге која би је носила.

Најзад, Скитница је подиже и завири унутра:

– Ти си једна скоро нова ципела и штета је да будеш изгубљена.

Затим одува прашину с ње и стаде је гланцати рукавом. Ципела је стварно била скоро нова, али Скитница није знао шта би с њом. Свиђало му се да светом иде бос, а једна ципела ионако му не би могла бити од користи.

Чудно је то, замисли се он: једна ципела је, у ствари, само половина обувености. Цела ципела – а ипак није више од половине. Пошто се о томе лакше размишља седећи под дрветом, Скитница пође да пронађе каквог крошњатог дива.

Идући даље низ поље, могао је да примети колико је путељак стварно пуст. То се видело по томе што је на њему било много каменчића које

– Неко је изјубио цијелу – йромрмља

нико већ данима није шутирао. Каменчићи који дуго стоје у месту могу да пусте корен и нарасту у велико камење. Онда стазе и путељци постану некако квргови и грбави и људи престану да их тако називају јер је због крупног камења кретање по њима незамисливо.

Скитница најзад наиђе на раскошан храст, толико огроман да би се у његовој сенци могла одмари читава војска. Застаде под дрветом и простре свој капут на траву. Протежући се у гостопримљивој хладовини, удену међу зубе суву травку и загледа се одоздо у густу крошњу. Мислио је о ципели и о половини обувености. Кроз лишће је пловио угојен бели облак.

– Смислићу причу о овој ципели – рече он.

Скитница је одлично умео да измишља приче. Од тога је и живео. Свакако не раскошно, али је некако састављао крај с крајем. Одрасли су волели да га слушају јер је уносио лепоту у њихове досадне животе. Деца су волела да га слушају јер је уносио живот у њихове невине и лепе дане.

Он опет узне ципелу покушавајући да завири што дубље у њу. Лежећи полеђушке, окретао ју је у рукама и загледао са свих страна. Унутра је било мало мрака који увек уђе кад из ципеле изађе стопало. Скитница пажљиво завуче руку у тај ципелски мрак и готово поскочи од изненађења кад из ципеле испаде смотуљак хартије и погоди га право у нос. Ако неко помисли да је смотуљак хартије у

изгубљеној ципели нешто врло необично, треба да зна да права мистерија тек предстоји. Скитница пажљиво отвори пресавијену цедуљу и гласно прочита оно што је на њој писало: *Онај ко ме однесе мом власнику ѿосѣаће боѣаѣ.*

Истовремено збуњен и усхићен, он брзо сакри цедуљицу у шаку и осврну се око себе. Стаза је и даље била пуста. Потом изнова прочита поруку и зину од чуда, због чега му травка коју је грицкао испаде из уста. Чешкао се по глави као да хоће да ишчепрка неку паметну мисао, али је глава остала збуњена.

– Ти си, изгледа, нека много важна ципела.

Ципела је ћутала, иако је имала језик.

Скитница затим поскочи од среће што ће постати богат и радосно баца ципелу увис. Сви знају како се ствари бацају увис од среће, али пошто је Скитница, откада зна за себе, ишао бос, никада му се није пружила прилика да завитла увис једну ципелу. То се показало као страشان проблем и читава се ствар завршила невољом. Ципела узлете неочекивано високо. Тако високо да је Скитница узалуд чекао њен пад, јер се пертла замрси међу гранама и ципела остаде да се клати у висини.

Он беспомоћно уздахну. Потегло је свој дугачки скитнички штап, али ни седамнаест штапова те дужине не би му било од користи. Могао је само снужено да гледа увис.

Огромни бели облак који се видео кроз лишће већ беше отпловио на други крај крошње.

На једној пустој вијугавој стазици, пустој као да се налази негде на крају света, лежала је једна ципела. Лежала је тако, са својим ђоном, и пертлама, и исплаженим језиком, сама и напуштена, све док на њу није набасао Скитница, који је пролазио тим пустим крајем. Он је волео да иде бос, па му ципела није била од користи, али пошто је путовао светом и био врло вешт у смишљању прича, одмах је схватио да та ципела крије неку необичну догодовштину.

Још кад је из ципелског мрака ишчепркао цедуљицу на којој је писало: *Онај ко ме однесе мом власнику ѿосѿаће боѿаѿи*, био је уверен да је та неиспричана прича невероватно занимљива, с много необичних јунака и узбудљивих преокрета. Баш онаква какву највише волите да читате...

